



Kondor Katalin: Folytonos fenyegetés

2025 november 17. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ebben élünk már jó ideje, mármint a háborús fenekedések és riogatások közepette.

Reménykedünk ilyen-olyan fordulatokban, neves politikusok szintén ilyen-olyan erőfeszítéseiben, de ezeknek az eredményei csak nem akarnak elbújni az éji homályból, kivált, ha többségben vannak az aktív háborúpártiak. Az

utóbbi évek mindenesetre ezt sugallják. Persze már ott tartunk, hogy csak a naivok és az amatőrök hiszik, hogy egy-egy háborús helyzetre, maradjunk ezúttal csak az orosz-ukrán háborúnál, hamar érkezik megoldási lehetőség. Ha jól érzekelem, már elég régen várjuk a messiásokat, akik fékezni lennének képesek a fenekedéseket, ám ez időtájt még mindig ott tartunk, – ne legyen igazam -, hogy a nemzetközi helyzet fokozódik. Ma például, amikor írom ezt a cikket – november 12. napján – a hírekben azt olvashattuk, hogy egyetemistákat zaklatnak Beregszászon, azaz tovább folyik a törvénytelen beidézéses kézbesítése. De átléphetünk más területre is, ugyanezen a napon Prágából jött a hír, miszerint egy prágai központú nemzetközi hálózat szállt be egyes progresszívnek nevezett liberális sajtóorgánumok finanszírozásába. Magyarán nem szűnik a beavatkozás a szuverén országok belügyeibe sem, beleértve azt is, miszerint újságírókat „vesznek meg”, vagyis korrumpálnak, hogy – idézem a Magyar Nemzet november 12.-i cikkét – ezek az emberek megbízható újságírást kínáljanak. A „melyhelyt” egy prágai székhelyű nemzetközi nonprofit szervezet működteti, s a balti államoktól kezdve egészen Bulgáriáig, sőt, Grúziáig jelen vannak. Mármint azzal a céllal, hogy beavatkozzanak a szuverén országok belügyeibe. Szigorúan a sajtószabadság nevében! Ennyit a szuverenitásról, bár biztos vagyok abban, hogy a fentebb jelzetteknel sokkal több beavatkozási kísérlet létezik a dollármédiának nevezett fél részéről, s ezek nagy százaléka kétségen kívül bizonyítható, s állítólag már kitalálták azt is, hogy a mások dolgaiba történő beleszólás titkait, például a támogatások mikéntjét hogyan fedheti homály, tehát titkos csatornákon és átláthatatlanul érkezik a támogatás a kedvencekhez. Nem sorolom tovább a roppant demokratikus intézkedéseket a magát háborúpártinak valló Európai Unióban, mindenesetre az a néhány fentebb leírt állítás azt bizonyítja, hogy a káoszok és a háborúpártiak nem adják fel. Nincs békeség tehát sem az olajfák alatt, sem más helyeken sem, magyarán tetszik-nem tetszik, a háború árnyékában élünk. S már régóta, csak éppen nem feltétlenül vesszük észre. Pedig így van.

Éppen tíz éve jelent meg egy cikk, pontosabban egy interjú, mégpedig nem másnak, mint a néhai Lovas István kollégánknak a tollából. Ugyanis akkortájt Franciaország politikájával is foglalkozott, s levonta azt a következtetést, miszerint – idézem – „Európában az a cél, hogy ne legyenek nemzetállamok.” Tíz év nagy idő, de történelmileg talán mégsem olyan nagy. Mindenesetre már akkor kifejtették francia riportalanyai, hogy nagyon kevesen vannak az egykori nagyhatalomban azok, akiket franciának nevezhetünk. Aki szívó és észó francia. E célból aztán a francia identitást úgy támadják, hogy a bűntudatot ébresztgetik, a gyarmatosítás korszakát és a második világháborúra utaló történeteket próbálják felhasználni arra, hogy az emberek elveszítsék identitásukat, mi több, gyökereiket is. Lovas egyik interjúalánya e témában így fogalmazott: „A jövőben az országok olyanok lesznek, mint a hotelek. Az elitnek az a célja, hogy legyen egy világfalu, amelyben mindenki odamegy, ahová akar. És hogy semmilyen azonossága ne legyen a nemzeteknek, azok pusztán egy-egy szállodaként fűgáljanak. A lényeg, hogy az emberek ne kötődjenek népekhez, ne legyenek nemzetállamok, történelmi államok, csupán szuperhotelek.”

Nos, a fenti mondatok a kicsit is tájékozottabb magyarokat aligha lepték meg. Tudniillik mind a nemzetállamok feleslegességéről, valamint a migránsok ajnázásáról, no meg a nemzeti identitás feleslegességéről már mi, magyarok is régóta hallunk, például Soros úr is rendre elrúkkol ezekkel a tervekkel, a kevert társadalom filozófiájával, mely Európában már részben megvalósult, akárhonnán is nézzük. Ugyebár ennek a kis cikknek azt a címet adtam, hogy Folytonos fenyegetés. Első sorban a mai, háborúközeli állapotokra gondolva, hiszen vitathatatlan, hogy fenyegetések árnyékában élünk, jobbról, balról, lentől, fentről. Mégis, ha a fentebb állításokat nézzük, azaz hallgatjuk a franciák panaszait, mi magyarok még igen jó helyzetben vagyunk. A fentebb emlegetett interjúban ugyanis benne volt az is, miszerint a francia vidék igencsak rossz helyzetben van. A hatalom már a második világháború óta erőtletti az urbanizációt. Na, innentől kezdtem nem megérteni az interjút, pontosabban elborzadni attól, amit az egyik fiatalember mondott a beszélgetésben, miszerint a vezetők szinte erőtletik azt, hogy minél többen menjenek el vidékre a városokba. /Én magam ennek ellenkezőjét gondolom hazánkban is, magyarán, hogy a zsúfolt városokból menjenek vidékre az emberek./ A franciák – az interjú szerint – úgy vélik, hogy amerikai mintára óriásfarmok legyenek, és vessenek véget a hagyományos mezőgazdaságnak. Ezt az ajánlást állítólag sokan elfogadták, s kezdtek kiürülni a falvak. Magyarán tönkretették a vidéket, s az is tény, hogy migránsokat küldtek a falvakba.

Nos, a tíz évvel ezelőtti interjú állításait azóta sem támadta senki. Nehéz is lenne, hiszen a normális élet, a gyökerek, a múlt, az identitás semmibe vétele ma már nem okoz meglepetést senkinek. Fájdalmat igen. Nem csoda hát, ha a káosz nem szűnik. Tíz év nagy idő! S már csak emiatt is gondolhatja az ember, micsoda bűn, hogy a „modernitás”, no meg a sanda szándékok jegyében az interjúban olvasottakat meg lehetett – egy egész nemzet tönkretétele árán – cselekedni. A történelem ismétli önmagát, mondják a bölcsek. Ismételni rosszat és jót egyaránt lehet. Hogy lesz-e elég bölcsesség a ma élő emberekben, legyenek vezető pozícióban vagy éppen távol minden politikától, hogy változtassanak ott, ahol kell, arra nehéz felelni. Mint ahogy nehéz az életünk mindennapjait megalázó, meggyalázó, elrontó cselekedeteket elviselni, s a tehetetlenségünket is. mert az nem vitatható, hogy ez a világ, amelyben élünk, a szemünk előtt süllyed, valahová a bűzös mocsárba, méghozzá géppuskák és más

fegyverek kíséretében. Adj békét Uram!

Kondor Katalin - www.magyarhirlap.hu



Ajánló